

[Ole Bjørn Kraft.]

optage systemet, fandt han, at markedet var ved at blive mættet med statsobligationer. Der burde finansministeren have grebet ind enten ved at gøre disse obligationer mere fristende eller ved at begrænse boligbyggeriet; men hvad skete der? Mod vor protest forhøjede regeringen i stedet for bevillingerne til boligbyggeriet.

Det konservative folkeparti må fastholde, at det er en uomgængelig betingelse for en stabilisering af de hjemlige økonomiske forhold, at boligstøtteleven underkastes en dybtgående revision med en afvikling af denne lovgivning for øje. Vi må berede vejen for et system, hvor boligbyggeriet pengemæssigt kommer til at hvile i sig selv. En uændret fortsættelse af statens tilskuds- og lånepolitik er i virkeligheden en afgørende hindring for en reel sanering af vor økonomi. Det tidspunkt må komme, hvor staten tager sine fingre bort fra dette område.

Jeg vender mig derefter til det centrale forslag om forbrugsafgifter og tvangsobligationer. Jeg har forstået, at regeringen er meget glad ved dette forslag. Man taler i socialdemokratiske kredse om, at det er et Colombusæg; nu troede jeg, at Colombusægget egentlig hørte hjemme i det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards lomme, men det kan jo være, at det også er der, ægget er blevet udruet; det kan vi jo få nærmere at vide. Det, finansministeren ønsker, er at løse problemerne ved at øge statens gæld. For det er det, der sker ved at kombinere forbrugsafgifternes forhøjelse med udstedelsen af opsparingsbeviser. Man må ikke glemme, at gæld er at udskyde vanskelighederne til en uvis fremtid. Prisen for, at Danmark har levet over evne under den socialdemokratiske regering, skal bæres af kommende generationer. Men vi ved jo ikke noget om, om de vil være mere modstandsdygtige, end vi er. Jeg er bange for, at hele dette forslag tilslører virkeligheden for befolkningen, men tidspunktet er just nu inde, hvor et godt resultat kun kan opnås ved, at folket får en virkelig forståelse af årsagerne til vore vanskeligheder, og ved et på basis heraf tillidsfuldt skabt samarbejde mellem folk og styre.

Finansministeren ønsker, at forbrugsafgifterne skal virke i 2 år. Jeg kan ikke

bedømme, hvor megen vilje der står bag ved ønsket om at overholde denne tidsbegrænsning. Jeg synes, vi har erfaringer for, at det er nemt at få en afgift, men svært at komme af med den igen.

Resultatet af den førte politik er blevet, at der efterhånden er opbygget et systematisk program for vanskeligheder i de kommende år, endog i de nærmest kommende år. I 1957 skal de forbrugsafgifter, finansministeren nu vil gennemføre, høre op, men det vil altså sige, at der til den tid vil komme en forbrugsudvidelse, som formentlig vil være ret kraftig, fordi mange af de ting, finansministeren beskatter, kan folk vente nogen tid med at købe. I 1958 kommer tilbagebetalingen af det første præmieobligationslån, som vi fik i 1948, atter en kunstigt skabt forbrugsudvidelse. I 1958 kommer også tilbagebetalingen af den første del af tvangsoptasparingen af 1950; i 1959 tilbagebetales anden del af tvangsoptasparingen, og i 1962 og årene fremover skal man begynde tilbagebetalingen af de 400 mill. kr. tvangsobligationer, der nu må lånes over forbruget. I 1964 skal det andet præmieobligationslån tilbagebetales. Vi står altså foran en ved statens finansielle indgreb kunstigt fremkaldt lang serie af forbrugsudvidelser i de kommende år. Har vi virkelig ret til på denne måde at berede fremtiden vanskeligheder?

Men hvis man nu, hvor vanskeligt det end er, trods alle indvendinger ville overveje at acceptere væsentlige dele af forslagene, så står et meget afgørende spørgsmål tilbage, som først må besvares. Er det tilstrækkeligt? Løser det opgaven, eller skal vi se frem til en fortsættelse af vanskelighederne med en ny omgang planer? Skal fortsat krise følge på krise? Befolkningen er dødtæt af dette frem og tilbage. Den stræber efter og har krav på, såvidt det står til os selv, at nå frem til stabile og trygge forhold. Den krise, vi er inde i, er i første række den socialdemokratiske regerings krise. Derfor er dette spørgsmål så betydningsfuldt. Og her møder vi da den højtærede finansminister som tvivler. Den højtærede ministers fremsættelsestale efterlader indtrykket af, at regeringen i virkeligheden står meget usikker overfor, om foranstaltningerne, som den i dag har foreslået folkettinget, vil være tilstrække-